

DIASPORIC LITERATURE

30 JULY, 2010 | CREATED USING FIVEFILTERS.ORG

Άλκιμο Έλυτρο

Jul 20, 2010 07:05AM

**Αφιερωμένο στην Ελλάδα
μάνα - γυναίκα - σύντροφο - αδελφή - κόρη**

Σε είδα να λαγγεύεις τη μοίρα μου
Σε εύκοσμους πύργους βαθυσκαφούς ίριδας,
Την ώρα που ο ήλιος έπινε των καημών τις ανάσες.
Σε άκουσα να τη σμιλεύεις
Με τις κορφάδες των ονείρων σου
Στη χρυσή παλίρροια των σταχυών του Αλωνάρη,
Μ' ένα παιδιάστικο μαγιάτικο χαμόγελο στα χείλη.
Ένωσα τον αθέρα της γλαυκής σου σκέψης
Να τη μετουσιώνει σε άυλη ολκή προς το στερέωμα,
Αργυρόλευκη αύρα χιονοσκέπαστων κυμάτων.
Καθωρώ τον αρραβώνα μου στο σώμα σου
Μέθεξη ουράνιας στόχασσης,
Συνειρμό ακτίνων ζωής,
Εκ πηγής μη αλωμένης, φωτός αιωνίου.
Ατενίζω την αγάπη μας
Βαρκούλα αυγουσιτιάτικο φεγγάρι
Ν' αρμενίζει στο πέλαο.
Σε πέλαο γαλήνης και φωτός.

Μα και σε πέλαο οδύνης και σπαραγμού.
Με πελώριους Ποσειδώνες πανέτοιμους
Να πιούν και να συντρίψουν
Καρυδότσουφλο το φεγγάρι μας.

Με Λαιστρυγόνες και Κύκλωπες και Κίρκες και Σειρήνες
Να βάφουν μ' άσχημα όνειρα τις νύχτες μας.
Και μ' ένα Αίολο να μαστιγώνει αδυσώπητα το πεπρωμένο μας.
Μα στο πέλαο τώρα βασιλεύει η γαλήνη.
Το διαλαλούν, από φως μεθυσμένοι,
Στον αφρό του ορίζοντα, οι γλάροι:
Πως, σαν πίστη Θεογέννητη ...
Πως, όταν αγώνας αταλάντευτος
Μαζί τα δυο, τραφούν με ζωοφόρο αγάπη,
Ο Ίδιος ο Θεός τη νίκη τους τη στεφανώνει
Με το χρυσό της ελπίδας κότινο.
Ελπίδα καταξίωσης λαμπηδόνας για το αύριο.
Νίκης βεβαιότητα για το σήμερα, το αναστάσιμο.
Αγάπης εγγύηση, άφθαρτης, στο διηνεκές.
Τώρα...
Ω! Πώς με θωπεύει τώρα
Τρεχούμενου βάλσαμου μαρμαρυγή, η φωνή σου!
Τα φύλλα της καρδιάς μου, ω!
Πώς, εξ ουρανού θροίξει, κελαρυστή μελωδία
Η αύρα του γέλιου σου!

Φωτοχυσία Αιγαίου το πρόσωπό σου
Σαν η χαρά το δονεί ευφρόσυνα
Στην ουράνια προσφορά της Γυναίκας - Συντρόφου...
Στη θεοφόρο θυσία, στο ολοκαύτωμα της ΜΑΝΑΣ!...

Κι' άλλοτε πάλι,

Πώς σκοτεινιάζει τρέμοντας ο ουρανός
Σαν το παράπονο της ματιάς σου της λαβωμένης
Την ψυχή μου τρυπά!...
Μα εσύ, πικραμένη κι' αδικημένη απ' τους ουρανούς,
Με το οιδάλéo σου στο βολβό μελάνωμα
Της απόγνωσης να σπαράζει τις οιμωγές!
Ω, εσύ! Πόσο ψηλά, σε Ολύμπιο κάλος στέκεις!
Καταυγάζεις τον πόνο με πυρφόρο αγάπη!
Δεν επιστρέφεις χολή.
Μα ό,τι καλό πήρες, εκείνο επιστρέφεις!
Με χέρι σταθερό, δημιουργού,
Με ψυχής ποιητικής ευαισθησία·
Αυγάζεις στην ελπίδα τους βλαστούς σου, ως μάνα.
Δημιουργείς, ως σύζυγος, χώρο
Ο σύντροφός σου να υψωθεί.
Το μονοπάτι ωθείς μπροστά, μη κοιτάζοντας πίσω,
Παρά, μόνο, ελπίδα, για να πάρεις.
Κι' έτσι προχωράς,
Πυργώνοντας ψηλά ό,τι δικό σου.
Θυμάμαι... κάποτε στην Κύπρο...

Την Κύπρο των ονείρων μας πού 'γιναν στεναγμός
Ήταν αμέσως μετά την εισβολή
Την εισβολή των εβδομηκοστών τέταρτων ντροπών του εικοστού
αιώνα
Κι' ήσουν έγκυος στο πρώτο μας παιδί...
Σε ώρες δύσκολες, τρεμουλιαστές...
Κι' ήσουν εκεί... Διακόσια μέτρα θάνατο
Απ' την πρώτη γραμμή... σε κείνο το φιλόξενο σπίτι
Εκεί κοντά στα αχτιδορροούντα χαρακώματα του υπέρ πάντων
αγώνα
Ενώ μπορούσες, αν ήθελες...
Ω! Πώς είναι δυνατό να αλλάξει η φορά των πραγμάτων!
Το λίκνο του ήλιου να πάψει νά 'ναι η ανατολή!
Αν πρόκρινες να επιλέξεις την ασφάλεια, απ' την ιστορία...
Θά 'σουν μιλια μακριά, στη Θεόκτιστη Αθήνα... στο σπίτι σου!
Ακολούθησες, όμως, εικοσάχρονη, σχεδόν ακόμα, κόρη
Το πεπρωμένο σου.
Της Ελλάς - μάνας ή συντρόφου - την ειμαρμένη.
Με ψυχή Μακεδόνισσας εκ γενετής
Με πνεύμα Σπαρτιάτισσας από κληρονομιά,
Ακολούθησες!
Κι' είχες, αντί για λύτρωσης ύπνο, τα βράδια,
Σαν στο χαράκωμα ο άντρας σου αργυπνούσε,
Του τρόμου την αγωνία συντροφιά.
Ψευτοκοιμόσουν με το γιο μας στην κοιλιά
Κι' ένα τουφέκι αγκαλιά.
Με μια λάμψη μαύρη, ατσάλινης απόφασης στα μάτια
Την Ελληνόπρεπη ζωή σου ακριβά να πουλήσεις,
Πριν της κόψεις η ίδια το νήμα,
Πριν της πάρεις εσύ την πνοή,
Θαλασσόπνιχτο λυπητερό βουητό,
Αν τύχαινε να μας αιφνιδιάσει ο εχθρός.
Μισοκοιμόσουν με τον φόβο του Αττίλα συντροφιά.
Μα είχες προσκέφαλο
Ένα κλαρί Ελλάδας στην καρδιά ριζωμένο!

Κι' ένα Πυρσό λευτεριάς
Να σελαγίζει τα πέλαα της ψυχής σου!
Κι' ήσουν η ίδια...
Όπως σε θυμούνται οι φυλλωσιές της ιστορίας,
Στους αιώνες των αιώνων
Ήσουν η ίδια!!

Όχι μόνο στο κλέος της δόξας,
Στο «ταν ή επί τας» της αρχαίας Σπαρτιάτισσας,
Κι' ούτε μόνο στον σαράντα,
Στο ματωμένο της Ηπειροτοπούλας αγώνα.

Αλλά και όπως θα σε θυμούνται να θυσιάζεσαι, ΑΘΑΝΑΤΗ,
Στην Έξοδο, στους Καταρράκτες, στο Γκρεμό,
Στην Έξοδο, στους Καταρράκτες, στο Γκρεμό
Της λευτεριάς και της αξιοπρέπειας:
— — — — — Ελληνίδα του Μεσολογίου!
— — — — — Μητέρα της Νάουσας!
— — — — — Κόρη του Ζάλογγου!
Ω! Εσύ! Αλκιμο Έλυτρο Ελληνικής Εστίας Αθάνατο!
Δίνε μου δύναμη και φως για να σε προστατεύω!

© 2010 **Ιωάννης Παναγάκος**

Αγαπητέ αναγνώστη,

Σε παρακαλώ, συγχώρεσέ μου, μια μικρή σημείωση στο ποίημά μου «Αλκιμο Έλυτρο» που προηγείται, προκειμένου να γίνει κατανοητή η περιρρέουσα ατμόσφαιρα δύο πραγματικών γεγονότων που περιγράφονται σ' αυτό, δεδομένου ότι τα συγκεκριμένα γεγονότα αναφέρονται, το μεν ένα, σε ένα πραγματικό περιστατικό που έχει σχέση και με την ιστορία της Κύπρου, το δε άλλο, σε ένα οικογενειακό μου θέμα:

Τον Σεπτέμβριο του 1974 τοποθετήθηκα από το Γενικό Επιτελείο Στρατού, ως μόνιμος Υπολοχαγός που ήμουν, στην Ελληνική Δύναμη Κύπρου (ΕΛ.ΔΥ.Κ.) όπου ανάλαβα καθήκοντα Διμοιρίτη, στην πρώτη γραμμή έναντι των Τούρκων.

Εκεί, παρόλο ότι είχαν τελειώσει, επισήμως, οι εχθροπραξίες, έζησα την πολεμική ατμόσφαιρα, κάποτε, μάλιστα, πολύ έντονα, όπως όταν το βράδυ της 8^{ης} Φεβρουαρίου 1975 περιμέναμε την επίθεση των Τούρκων, που είχαν αντικειμενικό σκοπό την κατάληψη του αεροδρομίου της Λευκωσίας· ενέργεια που δεν έλαβε χώρα, αφού οι Τούρκοι διαπίστωσαν ότι τους αναμέναμε καλά προετοιμασμένοι, γεγονός που δεν τους έδινε κανένα περιθώριο επιτυχίας.

Τη νύχτα εκείνη, αλλά και πολλές άλλες πριν και μετά, ένεκα αυτού του περιστατικού ή άλλων παραπλήσιων, όταν όλη η ΕΛ.ΔΥ.Κ. ξενυχτούσε στο χαράκωμα με το χέρι στη σκανδάλη, η γυναίκα μου, Ελένη, η οποία με είχε ακολουθήσει στην Κύπρο, παρ' όλους τους κινδύνους που εγκυμονούσε αυτή η απόφαση, έγκυος μάλιστα ούσα, στο πρώτο μας παιδί, τα βράδια, λαγοκοιμόταν ντυμένη κανονικά, σε μια πολυθρόνα, με το γιο μας στην κοιλιά κι ένα τουφέκι αγκαλιά, και με την απόφαση να πουλήσει ακριβά τη ζωή της και την ύπαρξη που έφερε στα σπλάχνα της, αν τυχόν ο εχθρός έσπαγε τη γραμμή αμύνης.

Ευτυχώς, δε συνέβη το μοιραίο, μοιραίο για την προσωπική και οικογενειακή μας ζωή, γιατί, κατά τ' άλλα, εκείνες οι μέρες άφησαν την Κύπρο μας και την Ελλάδα μισερή! Πάντως, αυτό είναι το γεγονός που περιγράφεται στο ποίημα και, ύστερα απ' όσα αναπτύχθηκαν παραπάνω, ελπίζω να έχει γίνει κατανοητό και να δώσει κάποια απόλαυση στον αναγνώστη που θα έχει το

μεράκι να το διαβάσει.

Σαν υστερόγραφο, για να γίνει κατανοητό ένα σημείο του ποιήματος, θα ήθελα να προσθέσω, σχετικά με τη γυναίκα μου, ότι η φράση που περιέχεται κάπου μέσα σ' αυτό: «Μα εσύ, πικραμένη κι' αδικημένη απ' τους ουρανούς,/ Με το οιδάλéo σου στο βολβό μελάνωμα/ Της απόγνωσης να σπαράζει τις οίμωγές», αναφέρεται στο μελάνωμα χorioειδούς το οποίο την επισκέφτηκε εδώ και λίγα χρόνια και, κατά του οποίου, δίνει με θάρρος, χαμόγελο και αξιοπρέπεια έναν άλλον αγώνα.

Σ' αυτή τη γυναίκα και, μέσα από αυτήν, στην Ελληνίδα γυναίκα, σύντροφο, μάνα, αδελφή, κόρη, στην υπόσταση αυτήν που γύρω της περιστρέφεται, ζει, κινείται, παίρνει δύναμη και δρα και προοδεύει και μεγαλουργεί η Ελληνική Οικογένεια και Παιδεία, σ' αυτήν και στην Κύπρο αφιερώνω το ποίημά μου «Αλκιμο Έλυτρο» («άλκιμο»: που έχει δύναμη και σφρίγος, «έλυτρο»: προστατευτικό περίβλημα).

Με τιμή,

Ιωάννης Παναγάκος

Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Ψημένη γη
- Η Κύπρος είμαι Δέσποινα
- Συγγένεια
- Η Εικόνα μας
- Αντιγόνη

Η Κύπρος είμαι Δέσποινα

Jul 17, 2010 01:14AM

Αρχαίο φως, ω! Πάναρχο, του κάλους, της αλήθειας, στις πλάσης, πότε, την καρδιά, θ' ανάψεις πυρκαγιά που θα φουντώσει, ως πνοή Ελληνικής συνήθειας, κει πά' στον Πενταδάκτυλο ν' αστράψει η Ελευθεριά!

Του Σολωμού και του Ισαάκ το αίμα, πότε αντάμα, του Δημητρίου η πνοή και του Καραολή, θα αναστήσουν τη φυλή, του Ελληνισμού το Τάμα, και θ' αρματώσουν της ψυχής τη νέα ανατολή!

Του Τάσσου Παπαδόπουλου, το Μέγα εκείνο Όχι, που τάραξε συθέμελα του ύπνου τα νερά, οπού 'χαν πιάσει την ψυχή, το πνεύμα σε απόχη, πότε, της έρμης ζήσης μας, θ' ανοίξει τα φτερά!

Πότε θα έρθει η στιγμή που η Κύπρος ενωμένη θα ατενίζει ουρανό και θάλασσα γλαυκή κι ελεύτερη, ορθή και λευκογαλανοτυμένη θα κυματίζει ορθρίζοντας, του έθνους την αλκή!

Η Κύπρος είμαι Δέσποινα! Θερμά σε ικετεύω! δώσε μου θάρρος να διαβώ τη δρόμο της τιμής, κι ευλόγησε το δρόμο αυτό, και το άτι που ιππεύω να γίνουν δρόμος 'πιστροφής, για τους επιδρομείς.

Κι ευλόγησε το χώμα αυτό, το χιλιοματωμένο

τ' αγιασμένο απ' της καρδιάς τις στάλες τις μαβιές,
το χρώμα του ονειρεμού για ειρήνη, ποτισμένο,
και για μια λεύτερη ζωή, στου ήλιου τις ματιές.

Μα, η ειρήνη και η λευτεριά, πιασμένες χέρι - χέρι,
καμιά φορά χωρίζουνε κι έρχεται ο παιδεμός,
και τότε, ποιό να επιλεγεί, το λάδι ή το αγέρι;
στο έν, μη ρέμα ακολουθεί! στ' άλλο, μη 'ν' γκρεμός!

Αλλ' αν, για Ειρήνη θά 'πρεπε, να δώσω ό,τι μ' ανήκει,
δε θά 'πρεπε να κάνει αρχή, ο που 'ν' καταχραστής;
ή μόνο του ραγιαδισμού, τώρα με νοιάζει η νίκη,
του δίκιου και του πνεύματος να είν' ο δικαστής!

Η Κύπρος είμαι Δέσποινα! θερμά σε ικετεύω!
διασκόρπισε τη μέθη αυτή που μ' έχει ναυαγό·
κι' αν με την τόλμη κι' αρετή δεν ημπορώ να οδεύω,
τότε απ' το χάρτη σβήσε με, άσε να εκραγώ!

© 2010 Ιωάννης Παναγάκος

Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Συγγένεια
- Ψημένη γη
- Η Εικόνα μας
- Άλκιμο Έλυτρο
- Αντιγόνη

Η Εικόνα μας

Jul 12, 2010 10:24PM

Νύχτα κάτω από ήλιου φως!
Κι' η ερημιά των ψυχών παρουσία ολόφωτη.
Αυτόπτης μάρτυρας, του αγέρα ο ήχος·
Βουβάθηκε μετέωρος στην ανησυχία των καιρών.
Κι' ο ήλιος, με μιαν ανάσα χλόμισμα·
Να προσπαθεί να ζεστάνει τις ελπίδες του·

Να αδυνατεί να περιθάψει την απόγνωση των καρδιών·
Των πληγωμένων εραστών της ζωής·
Των ματωμένων κάμπων των παραθυριών·
Των καρπών που δεν πρόλαβαν να ερωτευτούν·
Των νησιών που δε γεννήθηκαν.

Πληγές γεμάτοι, κόκκινο στάζοντας οι άνεμοι·
Περιτρέχουν τις υποψίες μας·
Με μια μυρωδιά μίσους να διαποτίζει την άνοιξη.
Περιτρέχουν την άμμο της πλεονεξίας μας·
Με μια εικόνα του καθρέφτη μας να στιγματίζει το όνειρο.

Περιτρέχουν την υπόσταση του ελέους!

-Ποιος, εγώ;

-Αλίμονο! Το αύριο!!

© Ιωάννης Παναγάκος

Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Η Κύπρος είμαι Δέσποινα
- Συγγένεια
- Ψημένη γη
- Άλκιμο Έλυτρο
- Αντιγόνη